

Børns Brev

Fader de små Børn komme til mig! Marc. 10. 13-16.

No 12 } December 1879. } 5. Aarg.

Entered at the post office at La Crosse, Wis., as second-class matter.

To Børn, som lede efter Himmelen. (Forts. fra forrige No.)

Marie længtes meget efter sin Moder, men Hans spiste fornøiet nogen Frugt, som man gav ham. Da Børnene om Aftenen kom tilbage til Hjemmet, sagde Karoline dem, at deres Moder nu var i Himmelen. Marie ilede ind i Sygeværket, hvor hun var vant til altid at finde den kjære blege Stikkelse i Sengen — men i Dag var Sengen tom. Hun løb igennem hele Huset, men intetseds var hendes Moder at finde.

Der i Værelset stod en lang, sort Kiste — hvad var der i den? Marie græd og raable efter sin Moder; man skulde hringe hende til Moderen — og dog holdt hun selv i den dybeste Smerte fast om Haanden paa den lille Hans, som stet ikke vidste, hvad der var paa Færde, og blot græd med, fordi han saa sin Søster græde, idet han dog ganske alvorlig søgte at troste hende med de Ord, han havde hørt af Karoline: "Mama er i Himmelen."

Fru Werner havde i et halvt Aar boet tæt ved Landsbyen i det Hus, hvori vi have fundet hende. Hun var sin og svagelig og skulde

derfor Sommeren over vinde Kræfter ved at bo i denne milde Dal. Hendes Mand, som var paa en lang Reise, skulde der afhente hende; saaledes sagde hun til den Tjenestepige, som hun fæstede ved sin Ankomst. Men kun ganske kort efter fik hun Underretning om, at hendes Mand laa farlig syg i en fjern Stad, og Anmodning om strax at komme derhen. Hun betænkte sig ikke, overdrog begge sine Børn til den fremmede Pige og ilede hen til det Sted, hvor hendes Mand laa syg iblandt Fremmede. Hun pleiede ham med den mest opofrende Kjærlighed og Trostab; men blot faa Uger forløb, og hun maatte lægge sine Børns Fader i den kolde Grav.

Meget sygere end tilforn kom hun nu tilbage til Fagerdal; hun havde ingen Slegtninge uden en Kusine, som var gift i det fjerne England. Da nu Fru Werner saa sit Endeligt nærme sig mere og mere, skrev hun over til denne Kusine og bad hende tage sig af Børnene, naar hun døde. Og nu ventede hun fra Dag til Dag; enten maatte hun jo faa Brev,

eller Rusinen maatte selv komme — men nei, hun ventede forjæves. Dog haabede den Enge stedse, troede heller ikke, at Døden var saa nær, — men da kom Herren og tog den arme Korsdragerste ind i sit skønne Himmerige, hvor hun ikke mere behøvede at haabe, men hvor hun saa Opfyldelsen af sine Forhaabninger.

Men her paa Jorden udeblev denne Opfyldelse længe. Efter Begravelsen fandt man en Bondkone, som gjerne tog Børnene i sit Hus; hun vidste jo, at man ventede Tanten fra England, og da haabede hun paa rig Løn; thi desværre var det ikke Kjærlighed, men alene Haab om god Betaling, som drev hende til at modtage Børnene. I den tidligere Bolig kunde disse ikke blive. Bertinden havde leiet den ud til Andre fra første Oktober. Størstedelen af Møblerne vare ogsaa hendes, de forhaandenværende Penge vare brugte til Begravelsen, og saa vare Børnene da virkelig fattige, ja meget fattige og alene henviste til Andres Barmhertighed. Ingen i Landsbyen vidste, hvorfra de egentlig vare komne, Ingen vidste Tantens Adresse — dog denne maatte jo snart komme for at hente dem.

Men Børnene tænkte neppe paa Tanten. De havde aldrig seet hende, og det var dem ligegyldigt, at Dag gik efter Dag, uden at hun kom eller lod høre fra sig.

Marie finde vi igjen meget forandret. Barnet havde for stedse været hos Moderen og fortæredes nu af en sygelig Længsel efter hende. Dertil kom, at den Kone, som de vare hos, fra Dag til anden stedse blev haardere og uvenligere mod dem, og helst ønskede dem langt borte. Forst havde hun drømt om en rig Belønning, — nu frygtede hun næsten, at hun tilfist vilde blive nødt til at beholde Børnene for slet Intet. Dertil vare disse hende bestandig i Veien. Hun havde selv ikke havt Børn, og derfor vare disse fremmede og ethvert Arbejde, som de foraaarsagede hende, til stor Byrde.

Hvor havde Alt ikke været anderledes lifsnorm? Da blev Børnene af venlige Hænder tagne op af sine Senge og paaklædte, nu maatte de frysende blive liggende i det kolde Kammer; naar da Hans begyndte at græde

efter sin Moder, stod Marie op, klædte sig paa og forsøgte da med sine stive, ubehjælpomme Fingre ogsaa at faa Klæderne paa den lille Dreng. Saa gik begge Børnene sagte ud i Kjøkkenet og vare glade, naar de traf en Tjenestepige, som skaffede dem lidt varm Mælksuppe. Dersom Bondkonen saa dem, skjændte hun, fordi de vare saa sent oppe, og kom de imellem tidligere op, saa skjændte hun, fordi de allerede saa tidligt vare hende i Veien — de kunde jo gjerne sove længere. Sjelden hørte Børnene et venligt Ord; i bedste Fald sad de den hele Dag sammen i Stuen; thi det var allerede saa koldt, at de ikke kunde lege ude; varme Klæder havde de ikke, og Bondkonen tænkte ikke paa at skaffe dem nogle — hun vidste jo ikke, om hun fik dem betalt! Men uendertiden skulde de ogsaa bestille noget, pille Bonner, Kexer, Lindser og desl; men da fik de en saadan Hob tilbøst sig, at mange Timer gik med for at blive færdig. Dette var aldeles utaalstigt for den lille Marie, som aldrig før havde arbejdet; vel sagde hun, at hun ikke vilde gjøre Saadant; men haard Straf besjærede snart den unge Piges Trodsighed.

“Vare vi bare hos Mama! min søde Mama! O, Mama, hvorfor har du ladet os være hos denne onde Kone? Hvorfor tog du os ikke med dig til Himmelen?” Saaledes klagede og græd Marie, og Hans, som saa sin Søster græde, gjorde hende stor Selvskab.

Marie kunde i Timevis sidde ved vinduet og se op til Himmelen. Skyer hængte ofte saa tæt ned; det kunde dog slet ikke være saa langt derhen, hvor hendes kjære Moder nu boede. Barnet fortabte sig ofte i Tanker og Grublerier, som laa langt over hendes Aar.

En Dag, da Ingen brød sig om de Smaa, tog Marie Hans fast i Haanden og gik med ham op paa en nærliggende Høide. Der saa Marie efter Skyggerne, som saa hurtigt drog forbi. Hun sang ikke:

“Blende Skyer, Lusthævet Skibe,
den som med Eder paa Jærden fik blive!”

Nei, om saadant Vers vidste hun ingen Betsked, men det var dog lignende Tanker, som bevægede sig i hendes lille Hjerte; ja Skyerne vare hende saa nær og dog saa fjerne, de vare jo paa Himmeleu, og der var hendes Moder; hu,

kunde se Skyerne og hvorfor da ikke ogsaa Mama? Hun forfulgte med Dinene Skyernes Lob; derhenne, hvor Træerne stod, der var Himmelen saa lav, der sankede den sig ned til Træerne, ja der endte vist Jorden, og der maatte Himmelen begynde. Barnet saa med store og store Opmærksomhed, iagttog i aandelos Spænding Skyernes Lob, der var ingen Tvivl om, at bag Skoven laa Himmelen ganske, ganske lavt nede.

En Arbeidskarl gik forbi. "Kristian," raabte Marie ivrigt, sig mig, der bag Træerne, ligger ikke Himlen der ganske lavt, og kan man ikke der komme ind i den?"

Kristian saa foruudret paa hende. "Du kan jo prøve, Barn; kanst du det saa?"

Hans frøs og grød bitterlig. Dette vækkede Marie af hendes Drømme.

"Kom, Hansemand, kom Lid os gaa til Huset," og hurtigt begav hun sig med ham paa Hjemveien

Marie brød sig idag lidet om, at man saa uvenligt paa hende; mere end gjerne lod hun sig strax sende til Sengs, thi just da havde hun No til at tænke paa, hvor lav Himmelen var derhenne bag Træerne, og der var vist hendes Moder gaaet ind i den.

"Hansemand, tænker du da slet ikke mere paa Mama?" spurgte hun nu sin lille Broder.

"Na jo," sagde denne meget oprigtig, "altid om Matten, naar jeg sover."

Stedse koldere blev det ude, stedse koldere ogsaa i Huset. Jo mere Bondkonens Haab til Tanten i England soindt hen, jo mere det saa ud til, at hun tilsidst ganske maatte beholde Børnene, jo mere voxte den Uvenlighed, hvormed hun behandlede dem.

Tiden gik, og Juleaften, som altid sylder Børnehjernerne med Forventning, stod for Døra. Marie havde blot en dunkel Erindring om tidligere Juleaftener. Paa den sidste var hendes Fader allerede borte, og hendes Moder havde været saa bedrøvet. Nattignof havde et lidet Juletræ været tændt; men som en Gledesstjerne lyste denne Julefest dog ikke i Mariens Minde. Og dog — da nu idag den hele Landsby var saa travlt og muntert befestiget: her blev endnu den sidste Haand lagt paa Bæret, for at Hus og Stue kunde prange i festlig Puds; der blev de dampende Røger hentede

fra Bageriet; hist kom endnu en med alle Slags Statte belæstet Bondkone tilbage fra den ikke fjerne Kjøbstad; og hvor et Par Børn stod sammen og talte, der overveiedes sikkerlig det vigtige Spørgsmaal: "hvad skulle vi saa i Kulegave?" — ja, da Maria saa alt dette travle Liv omkring sig, da blev det hendes ganske eget og trangt om Hjertet. Ingen var der, som brød sig om herde og Hans, i Huset blev ingen hyggelig Tilberedelse til Julen foretaget. Børn havde Bondkonen ikke haft, og hun var blot endnu værre frem i Huset idag end ellers; thi gjerrig var hun, og hun angrede paa hver Skilling, som hun paa denne Dag maatte give til Drengene og Piger. Rengjøringen havde hun opsat til idag, og Hans og Marie bleve jagede fra Krog til Krog; thi overalt vare de iveien, og onde Ord fik de, hvor de saa vare. Dertil kom, at Bondkonens Rage ikke var bleven rigtig god; hun havde vel ikke lavet den paa den rette Maade; men det var ikke hendes Bane at søge Skylden hos sig selv; nei, hun blev stedse vredere og onskede den ene Gang efter den anden: "Naar der bare ikke var nogen Jul — hun for sin Person havde slet ingen Brug for den"

"Hvad skal du saa til Jul?" spurgte Konen, der gik Grinden, den lille Hans, idet hun traadte ind i Huset.

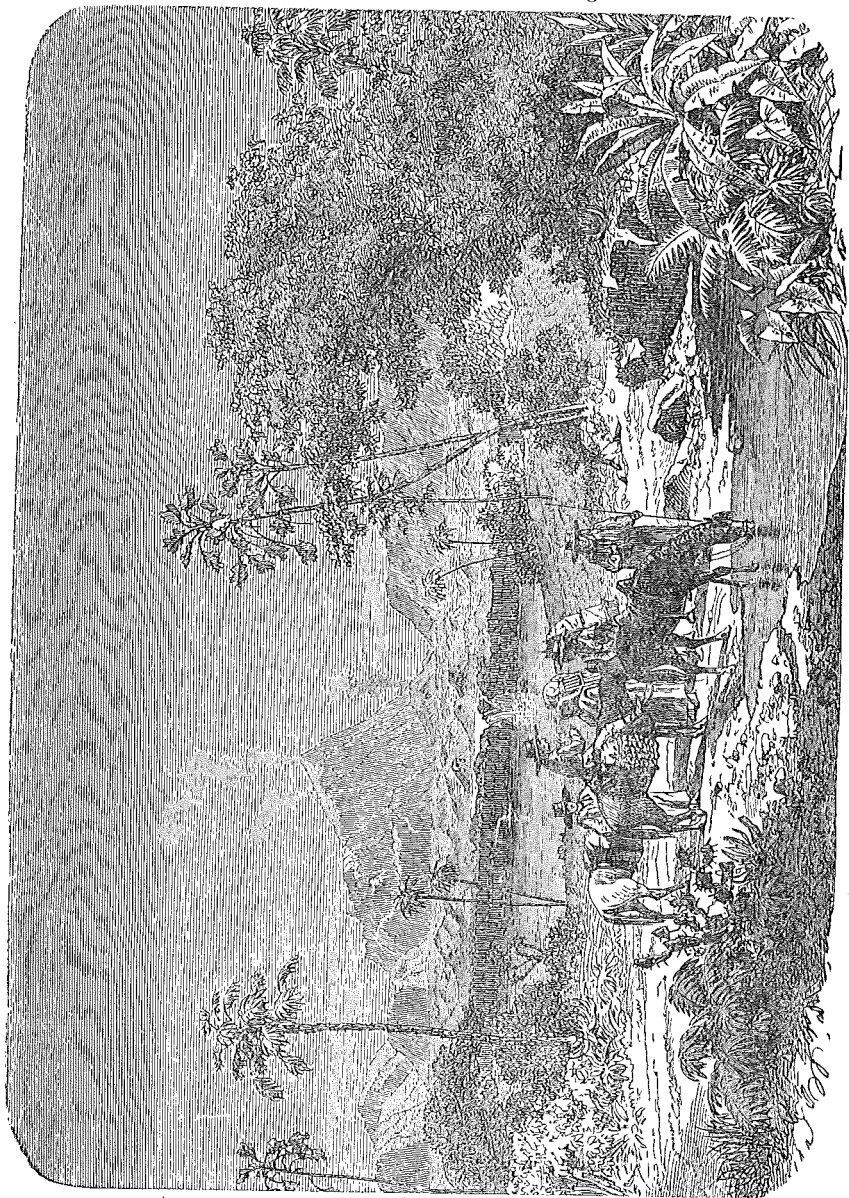
Hans tænkte en Stund efter: aa ja, han kunde nok ogsaa have Lyst til Noget; han spurgte Marie, men hun kunde ingen Bæst give; selv at bede Jesus om Noget, det forstod Børnene ikke; vel havde de af Moderen lært saaa Bønner, men disse sagde de kun saadan udenad; at de virkelig havde en Frelser, som kjendte dem ved Navn, som Dag og Nat saa dem, som elskede dem og hørte enhver af deres Bønner, se derom vidste Børnene desværre endnu Intet.

(Forts.)

Dientjeneste.

"Se saa, nu er Herren borte," sagde en hændt Slave til sin kristelige Medslave; "nu ville vi holde op med Arbejdet og give os til gode". "M i n er endnu tilstede," sagde den Anden, "han skuer her ned ovenfra, om han skal straffe eller belønne, saa vil jeg da blive ved mit Arbejde."

Vulkanen Jorullo i Mexico.

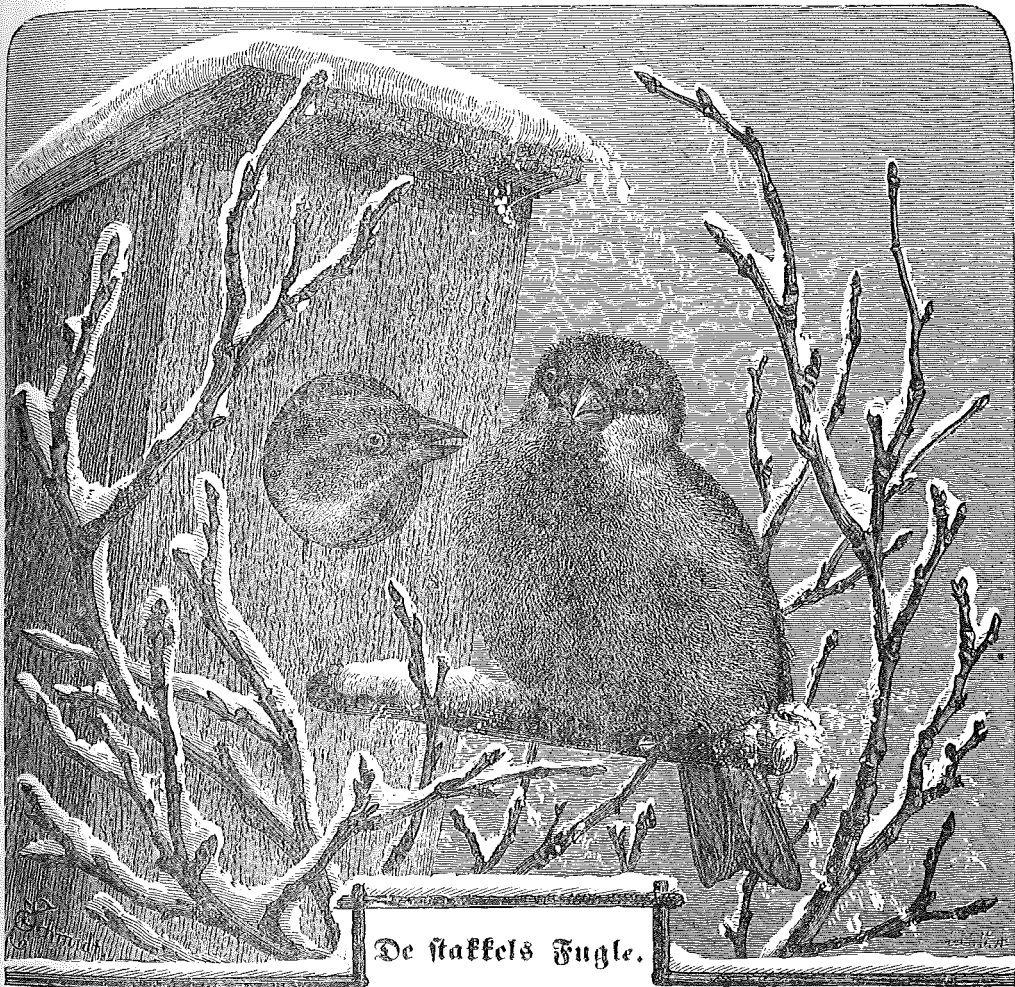
Mexiko er overmaade rigt paa Vulkaner, det er ildsprudende Bjerge. Flere af disse ere gamle og allerede udbrændte. Andre skjule en visseform Ild, der snart fremkalder heftige Udbrud. Den her afbildede Vulkan Jorullo er en af de yngre Vulkaner, der i sin nærværende Skikkelse ikke er mer end 120 Aar gammel.

Den ligger i Staten Mechoacan, i Syd for Aris, mellem 2 andre bekjendte Vulkaner,

Toluca og Colima. Dens Spidse rager 1638 Fod op over den omgivende Flade og 4160 Fod over Havet. Fordum var her, hvor Vulkanen nu er, en langstrakt Højslette. Men den 29de Juni 1759 begyndte Sletten at bæve og rykke, bevæget af underjordiske Kræfter. Jordstjælvne gjentog sig Dag for Dag, paa en Dag endog 47 Stod. Den 29de September naaede Nysejlerne sit Hødepunkt. Imidlertid hævdede Sletten sig i et Omfang af

3 til 4 geografiske Kvadrater, som en Blære, der oppustes. En forfærdelig Larm, Knagen og Bragen som Torden bedøvede Deene. Grunden spaltede sig i store Kløfter, glødende Lava strømmede over Markerne. Grunden hævede sig mere og mere, indtil 6 vulkaniske Kegler ragede frem, blandt hvilke Sorullo er den høieste og frygteligste. I flere Aar gjentoges Udbrudene. Humboldt fandt i

1804 Egnen som overfaat med vulkaniske Nabninger (Kraterer), af hvilke Røgsoiler opstege indtil 40 Fod i Høiden. Nu er denne Strækning igjen beboet; men Sorullo, som siden har forholdt sig rolig, truer dog fremdeles ved altid opstigende Røgsoiler med nye Udbrud. Den næsten hundrede Aar gamle Lava steg der endnu i 1846 Damp opaf som Vidnesbyrd om, at den endda ikke var ganske afkølet.

De stakkels Fugle.

Sneen fyger i Buss og Træ
 Alt ligger saa tomt og øde;
 De stakkels Fugle kan ei finde Læ
 Og et lidet Korn til Føde.

Men Gud ei glemmer de fattige Smaa
 Ei de usle Gjerdesmutter;
 Et lidet Stur ved Bussen laa,
 Deri de saa lunt sig putter.

Og Juleneget paa Stangen staar,
 Det blev deres Spisestammer.
 Deras de alle nok for sig faar,
 Da endtes al Nød og Jammer.

Snart dækker Solen sit rig: Vord,
 De bugnende Grene nikke.
 Saa glad da sjunger det Fuglesor
 Til Tak for Mad og for Drifte.

I de gode Dage at talke Gud
 Og synge en Sang til hans Ære,
 I de onde at holde taalmodig ud,
 Den Kunst var det værd at lære.

Juletræet

Nu kommer Jul ! I Fyter og Slot
 Et Lys til Høitiden tændes.
 Her skal et Juletræ bygges af "Gode",
 Helt skal det staa som en Smaabuis blot,
 Hvor et eneste Epedelys tændes.

Nu fjører Ponden med Hest til Etog,
 Han hugger den vesle Granen;
 Saa tæt og lubbent et Træ han tog,
 Hvor Toppen var stærk og ret søflog
 til at bære Jlog og Guldhjænen.

Et Kors han giver dets lynde Ben,
 Et Lys til Tæppet i Vægen han fjører
 Der spæder det ud fra den kære Gren,
 Tæppet er saafaaat: der kommer nok Sa,
 Som snart til et Hjem mig fører.

Der kommer en Fa'er, som har en Ælf
 Af ventende Smaa børn i Hjemmet;
 Han taler det med til den muntre Flok,
 Der stoi imod det med løste Lok,
 Det var jo den deiligste "Fremmed".

Nu er det gjemt paa Faders Kontor:
 I Kvæld er det stille i Huset,
 La skal de Store sidde med Mo'r,
 Læde Kostner og Mandler paa Snor,
 forgyldte og klippe og kuse;

Og saa skal "Goderne" hænges op,
 Og Træet skal sanktes til Festen;
 Forgylde Rodder fra Rod til Top,
 Fugle med flinnende, broget Krop
 Og Væbler som Guldfly i Besten.

Men Fader har dog den bedste Ting,
 Og det er den deilige Stjerne,
 Den lyser som Bld, og rundt omkring
 Spæder den herlig en Straalering,
 Som vi Alle stue saa gjerne.

Thi Stjernen er jo for Hver og En
 Betsignelsen Gud os sender;
 Var du, mit Barn, baade Etog og Eten,
 Maatte du føle en Glæde ren,
 Der foldere dine Hænder,

Naar blot du mindes den Julenat,
 Da hin Stjerne tændtes i Æter,
 Da BARNET fødtes, som blev den Skit,
 For hvem al Verdens Synd blev forlabt.
 Lovpiset med jublende Roster.

Det Barn, som fødtes i Betlehem
 Under Stjernens straalende Kjerte,
 Det fik vor B. rde at bære frem,
 Nu vil det ere tusinde Hjem,
 Og hvert eneste Barnekjerte.

Han kommer til dig med Julens Fæst,
 Og deilige Gaver dig bringer.
 Du har vel Plads for den kære Gæst,
 Giv ham dit Hjertes rum, det er bedst,
 Du vil han din Sjæl give Vinjer !

J.

En kongelig Kirkebøn

Kong Pomare, den sidste kristelige Konge
 paa Tahiti, havde selv forfattet en Bøn for de
 kristne Menigheder paa Den. Den blev fore-
 læst af ham ved Gudsstjenesten og lyder saaledes:
 "Jehova, du vor Frelsers Gud, hør vore
 Bønner, tilgiv os vore Synder, og gør vore
 Sjæle salige. Vore Guder ere store, og deres
 Tal større end Tællenes i Havet. Omvend
 du os selv til dig og giv os kræft til at afleg-
 ge enhver ond Vane. Før os til Jesus Kri-
 stus og lad vore Synder blive aftvættede ved
 hans Blod. Giv os ogsaa din gode Hand, at
 han kan hellige os. Bevar os for Hykleri!
 Lad os ikke komme leifindigt til dit Hus, og
 lad os ikke vende tilbage til vort Hjem for at
 synde. Naar du ikke forbarmer dig over os,
 saa gaa vi fortabte. Naar du ikke frelser os,
 saa forvises vi til Helvedes Ild. Gjør os
 salige ved Jesus Kristus, din Søn, Livets
 Fyrste; ja lad os saa Saligheden ved ham.
 Betsign alle Beboerne paa disse Ær, alle Fa-
 milier paa dem. Lad Enhver udstrække sine
 Hænder til Gud og sige: "Herre gjør mig

salig! Herre, gjør mig salig!" Lad alle disse Der faa Del i din Frelse! Velsign England og alle Jordens Lande. Lad dit Ord voxe hurtigt paa Jorden, at det maa voxe hurtigere end det. Unde Forbarm dig over os, og velsign os for Jesu Kristi Skyld. Amen!"

Gaa til Jesum!

Gaa til Jesum i Modgangs Tid!
Strax du savne vil Glæde;
Frelserens Dje smiler blid
Dg kjærligt til dem, som græde.

Gaa til Jesum, naar Verden vil
Dig i sin Synd inddrage!
Jesús er nær hos og hjælper til,
At Seiren er din, du Svage.

Gaa til Jesum, er Veien trang,
Lornene Foden vil stikke!
Jesús lindrer en modig Gang
Med sine Naadeblikke.

Gaa til Jesum, er Veien slem!
Hos ham kan du Hvile finde,
Gaa til Jesum og ei forglem,
At da har du Himlen inde!

Gaa til Jesum, alle I Smaa!
Jesús saa kjær Jer haver;
Fra Jesús kommer alt Godt, I faa,
De deilige Julegaver.

Gaa til Jesum, styrk Eders Tro!
Han hjælpe Jer vil gennem Verden
Gaa til Jesum! og salig No
Skal følge paa sidste Færden.

Gaa til Jesum, da har I Fred,
Hvorledes end Tiden rinder;
Endes skal snart de modige Sjæd,
Ewig Glæde I finder.

J. U.....

Herre, hjælp os, vi forgaa!

To Gutter paa 14 Aar seilede fra Tahiti tilimeo og kom i stor Fare. Da sagde den, der sad ved Roret, til den Anden: "Kan du

bede?" — "Nei!" — "Saa kom du herhen at styre; jeg vil bede." Han bad, og Gud hørte ham, dog ikke strax; 5 Timer varede Faren og truede dem med Undergang. Søndag Morgen lagde Stormen sig. Men da de kom nær til Kysten, sa de ny Fare. "Lad os bede endnu engang, forend vi forsøge paa at komme over Revet," sagde Drengen. De bade sammen, og en vældig Bølge bar Baaden og bar den til Land." Fra Baaden ilede de til Kapellet for at takke Gud. Missionær Pritchard saa dem med Glæde sidde foran sig blandt Børnene.

En Krybbe, hvori Jesus hviler.

Saa kjær, som Kristi Krybbe var Hieronymus, skulde det Evangelium, hvori Kristusbarnet findes, være ethvert Kristenhjerte. I blandt de Nyomvendte i Sydafrika bad En en Anden: "Ven, giv mig, hvad du er mig skyldig." Denne svarede: "Al, jeg har Intet, hvormed jeg kan betale dig." "Du har Lukas's Evangelium i Haanden; giv mig det, og jeg skænker dig det Jaar, du skylder mig." "Nei, jeg kan ikke stille mig fra den Bog, det er jo Evangeliet, hvori Jesus er at finde."

Hvo Alderdommen ei vil ære,
Han er ei værd graa Haar at bære.

Den gamle tapre General Zietzen sov ind midt under Maaltidet hos Kong Fredrik den Anden. Nogle gjorde med spottende Latter Kongen opmærksom derpaa. Men han sagde: "Børn, lader os tale sagte, at vi ei forstyrre den Gamle! Han har længe nok vaaget for os."

Naar "Børnenes Jubeloffer"

fremdeles modtaget:

I Østlige Distrikt: Offer ved Katekismens Jubelfest af Søndags-Skolebørn i La Crosse Mgh., \$8.02. Do. Do. af Do. i Manitowol Mgh., indsendte ved Pastor Kuh \$6.15. Ecra Brunck, Pt. Washington, 30 Cts.

I Iowa Distrikt: Offer ved Katekismens Jubelfest af Skolebørn i St. Pauls Menighed, Nebr., indsendt ved Pastor N. Larsen, \$2 00.

J. B. Frick.

Gaade.

Det Første:

Jeg Forsigtighed dig byder
 Og er yndet overalt;
 Men dog slau, naar du mig nyder
 Ved et Maaltid uden Salt.

Det Andet.

Langveis over Havets Følger
 Bringes jeg fra Land til Land,
 Forat Kræften, som jeg dolger,
 Tilberedet nydes kan

Det Tredie.

Til et Møblement jeg horer,
 Naar komplet det være skal;
 Men man ogsaa mig henfører
 Til de mange Onders Tal.

Det Hele.

Overalt i hele Verden
 Jeg for Mand og Kvinde staar
 Som et Maal i Livets Færden,
 Hvortil de med Glæde gaar.

Børnebladets Overtstud.

1ste Aargang 1875, da Bladet var meget mindre, har givet sig som Overtstud.....	\$271.47
2den Aargang, 1876, Overtstud.....	216.49
3die Aargang, 1877, Overtstud.....	221.00

\$708.96

Heraf blev i Februar 1877 \$300.00 laant til Betaling af Gjæld paa Præstegaarden i Decorah (ved Colletet). Resten skal af mig overføres vor Kasseler for der at bero til det bestemte Døgn (et nyt Skolelærerseminarium), naar den af vort østlige Distrikt lovede Løn til Formandens Kapellan maatte indkomme.

For 4de Aarg. 1878 kan endnu ikke meddeles, hvad Overtstud "Børnebladet" vil give, da mange Restanser, som jeg haaber

at faa ind, endnu ikke ere betalte for dette Aar.

Forhaabentlig vil det endelige Resultat for 1878 og 1879 blive omtrent som de foregaaende Aar. Men den sene Indbetaling for Manges Vedkommende kræver midlertidig Benyttelse af Overtstud fra foregaaende Aar. Vil man for Fremtiden arbejde for en endnu større Udbredelse af Bladet og nagiagt'gere Indbetaling, vil Overtstudet blive større.

La Crossfe d, 27de Nov. 1879.

J. B. Frich.

Trykfeil

NB. Ved en Feil er paa Forsiden i No. 11 sat No. 10, Oktober 1879 istedet for No. 11, November 1879, hvilket Alle især ved Uddelingen af Bladet bedes at mærke sig.

'Børneblad',

6te Aargang, 1880,
 forfættet, om Gud vil, som hidindtil.

Med nye Typer haabe vi at forbedre Bladets Udstyr.

Prisen bliver den samme som før, 35 Cts. pr. Explr. Agenter, som tage Pakker og selv holde Ravnelliste over de enkelte Abonnenter, erholde fremdeles følgende Reduktion:

3 Pakker paa fra 5—9 Expl. efter 30 Cts pr Ex.	"	"	"	10—49	"	25	"
"	"	"	"	50 og derover	"	20	"

Opsigelser paa Bladet maa ske inden 31te December d. A.

Betalingen erlægges for st u d s v i s.

Restanser for 1879 maa betales inden Nytaar; ellers ophører Bladets Forsendelse, medmindre anden Overenskomst særskilt er gjort.

Vi have endnu endel indbundne Explr. af 2den og 3die Aarg. særskilt og 3die og 4de Aarg. i eet Bind. Af disse sendes enhver Agent en indb. Aarg. for hver \$2.50, som forstudsvis er betalt for næste Aargang inden 1ste Febr. n. A.

All, hvad der vedkommer Bladet, indsendes fremdeles til

J. B. Frich,

Dr. 151, La Crossfe, Wis.